

The background of the cover is a photograph of two young girls jumping joyfully on a paved path in a grassy park. The girl on the left is wearing a pink t-shirt and white shorts, riding a white inflatable unicorn. The girl on the right is wearing a grey t-shirt and pink pants, riding a green inflatable dinosaur. Both girls have their hair flying up in the air, indicating they are jumping. In the background, there are green trees and modern residential buildings under a blue sky with scattered white clouds.

PM

JUVENT PLEEGZORG MAGAZINE

**SPECIALE
UITGAVE**

JUVENT

JEUGD & OPVOEDHULP
ZEELAND

Inhoud

Een pleegouder zorgt (tijdelijk) voor een kind van een ander. Dat doe je om een kind te helpen. Maar ook een beetje voor jezelf. In deze speciale uitgave van PM vertellen kinderen, ouders en pleegouders wat pleegzorg voor hen betekent.

Andrea Klap

P 8.9

P 14.15

P 20.21

P 4.5

P 10.11

P 16.17

P 22.23

P 6.7

P 12.13

P 18.19

P 24.25

Colofon

PM verschijnt vier keer per jaar en wordt gratis toegezonden aan (aspirant) pleeggezinnen, begeleiders en andere betrokkenen bij pleegzorg van Juvent, Jeugd & Opvoedhulp Zeeland.

Redactie Andrea Klap, Jeroen Rempt, Mirjam de Smet en Gerdien Maljaars.

E-mail: pm@juvent.nl

Concept en uitvoering: studioRAVEN.nl

Fotografie: Marlies Goossen en Ineke Houmes

Interesse in het pleegouderschap? Juvent organiseert zes keer per jaar informatiebijeenkomsten. Meer informatie vindt u op de website: www.juvent.nl

Juvent

Bezoekadres
Park Veldzicht 43
4336 DW Middelburg
info@juvent.nl

Postadres
Postbus 140
4330 AC Middelburg
Tel: 0118 63 55 10

www.juvent.nl

P 26.27

“Ik ben mezelf geworden,
mijn eigen ik. Dat kon
daar gewoon.”

Met gepaste trots start Alinda het gesprek: “Als je ziet dat ik nu een eigen huis heb... Dat had ik drie jaar geleden nooit durven dromen! Ik ben zo blij dat ik een eigen plekje heb en m’n eigen ding kan doen!”

Alinda woont sinds maart 2014 op zichzelf. Ze heeft ruim drie jaar in een pleeggezin gewoond. Alinda: “Vanaf het moment dat je van thuis naar een pleeggezin gaat, staat je leven op zijn kop. Je kent niemand en je moet een nieuwe start maken. Tijdens een nieuwe start, kun je opnieuw beginnen met je leven. Met ups, maar ook downs om van te leren.”

Alinda geniet van haar eigen stekje. Zittend op de bank die ze voor een prikje heeft gescoord via internet, blikt ze met een positief gevoel terug op de periode dat ze in een pleeggezin heeft gewoond. Alinda: “Tijdens die jaren is het snel vooruit gegaan. Ik ben mezelf geworden, mijn eigen ik. Dat kon daar gewoon. Thuis was dat anders. Het leven in een pleeggezin is wel heel anders, maar als je er hele dagen bent, wordt ook dat leven gewoon. Je wordt er zelfs een beetje mee aangestoken! Ik denk dat ik zelf ook wel iets zou willen doen qua hulp bieden. Ik bedoel maar, als er iemand vraagt om ‘echte’ hulp kun je toch niet anders dan ervoor zorgen?! Of eventueel adoptie, ja daar zou ik ook voor open staan.”

Terwijl er een foto van haar wordt gemaakt, bladert ze door een tijdschrift. Toevallig leest ze de tekst ‘Een kind moet zijn emoties kwijt kunnen, maar niet persé bij jou!’ Lachend laat ze de tekst zien en zegt ze: “Dit hoort er wel bij hè?!!” Dat deze zin een belangrijk gegeven is voor Alinda, blijkt uit de manier hoe ze over haar pleegouders praat. Alinda: “Mijn pleegouders zijn een goede hulp voor mij geweest. Het is belangrijk om te weten wat je aan je pleegouders hebt. Vertrouwen is belangrijk. Als je ergens mee zit, weten dat je er terecht kan: ik hoef niet bang te zijn, ik kan er gewoon naar toe! Mijn pleegmoeder is een fantastische vrouw! Op het laatst kwam ik er enkel om te eten en te slapen. Toen mijn pleegmoeder aankondigde dat het misschien tijd was om verder te kijken, dacht ik ben ik daar wel aan toe? Ik schrok niet direct, maar ik moest wennen aan het idee dat ik niet mocht blijven. Na erover nagedacht te hebben, kwam ik erachter dat het tijd was voor een andere levensfase. En dat ik een heleboel zelf kon en zo is het idee van een eigen huisje geboren.”

Als afsluiting geeft Alinda een rondleiding door haar huisje. Al lopend geeft ze aan dat ze graag voor andere mensen klaar staat. Zo heeft ze nagedacht over tips voor andere pleegkinderen die op zichzelf gaan:

- Weet zeker dat je er zelf aan toe bent;
- Denk aan het kostenplaatje want het is best veel;
- Kijk verder, verwacht niet gelijk dat alles leuk is. Het is heel leuk, maar je komt ook dingen tegen die minder leuk zijn;
- En zorg dat je mensen weet te vinden waarop je terug kan vallen als het even minder gaat.

Tekst: Gerdien Maljaars

Fotografie: Ineke Houmes (Fotografien)

Alinda

- 🐦 28-02-1995
- 🏠 Arnhem
- 👤 Relatie met een lieve vriend
- 👤 Detailhandel, kapster,
- 👤 filiaalleidster in opleiding
- 😊 Lekker bezig zijn met huisinrichting en mode, tijdschriften lezen of doorbladeren en ik kijk graag CSI-programma's.
- ❤️ Goedlachs, zorgzaam, positief ingesteld, aanpakker, weet van wanten, maar ik kan ook lekker luieren hoor.

“Aah mag ze blijven? Dan doen wij de afwas!”

De eerste herinnering van Perry over pleegzorg is die zilveren mountainbike tegen de muur in de schuur.

Perry: “Een prachtig ding die van mijn pleegbroer was, maar ik mocht er absoluut niet aankomen! Ik was drie en een half jaar ongeveer en besepte het verbod heel goed. Toch heb ik een keer geprobeerd om op het zadel te klimmen!”

Samen met z’n vader zitten we buiten op het terras en blikken we terug op de pleegzorgcarrière van familie Mulder. Jan-Frans vertelt dat ze in juli 1985 zijn gestart met pleegzorg. Jan-Frans was leraar in de Schilderswijk in Den Haag en besepte dat zijn leerlingen weinig kansen en mogelijkheden hadden. Wanneer hij thuis kwam zei hij dan ook tegen zijn vrouw Ina: “Je zou ze zo meenemen!” Ina, zwanger van Perry, hun tweede kindje, kwam op het consultatiebureau en zag een folder liggen over pleegzorg. Radertjes werden in beweging gezet of pleegzorg iets voor hen zou zijn. Er volgde een informatieavond over pleegzorg en Jan-Frans en Ina besloten om zich aan te melden. Het maatschappelijk werk was verantwoordelijk voor de intake. Of intake, er werden enkele notities gemaakt met voorkeuren en dit kon na ondertekenen in de administratiebak.

In huize Mulder werd een rommelkamertje opgeknapt. Het behang was amper droog toen er een telefoontje binnenkwam, het startschot van hun pleegzorgcarrière. Een start met een minimum aan formaliteiten want een pleegzorgovereenkomst of POP was niet aan de orde. Jan-Frans: “Ik heb van huis uit meegekregen dat je jezelf moet organiseren dus werden we lid van de NVP (Nederlandse Vereniging voor Pleegzorg). De NVP was verbaasd over de organisatie en adviseerde op z’n minst om een pleegzorgovereenkomst op te laten stellen. Dit hebben we toen gedaan.” Enkele plaatsingen en tal van ervaringen later hebben ze besloten om crisisopvang te starten. “We hebben plaats in huis dus laat maar komen!” De eigen kinderen waren inmiddels wat ouder en hadden ook hun inbreng in dit besluit. Perry herinnert zijn vereiste nog goed: “Ik doe alles, maar geen luiers!” Een meisje van anderhalf jaar kwam als crisisplaatsing binnen. Na een tijdje werd aan tafel gezamenlijk besproken hoe verder. Volgens Jan-Frans hebben de kinderen toen gezegd “Aaaah, mag ze blijven? Dan doen wij de

afwas!” Lachend beweert Perry dat hij zichzelf niet voor kan stellen dat hij deze afwasbelofte toentertijd heeft gedaan.

Over hoogtepunten hoeven vader en zoon niet lang na te denken. Verschillende gebeurtenissen passeren de revue. Hoe ze als gezin een acht uur durende vlucht hebben gemaakt voor een vakantie in Canada. Compleet met de oudste pleegbroer, zijn vrouw en het jongste pleegkindje van 3 jaar. Een gebeurtenis waarbij ze zich realiseerden hoe hecht ze als gezin zijn. Ook de verrassing die de kinderen voor Jan-Frans en Ina hadden verzonnen is noemenswaardig. Jan-Frans en Ina genoten van een weekje Kreta terwijl er in Sint Jansteen hard werd gewerkt. Dankzij een strakke planning door de broer, zwagers en zussen van Perry lukte het om het huis van familie Mulder binnen een krappe tijdslimiet van een week op te knappen. De waardering van Jan-Frans is nog voelbaar wanneer hij over deze verrassende thuiskomst vertelt.

De rol van pleegbroer heeft Perry nooit als belasting ervaren. Perry: “Ik weet niet beter. Ik zie dat het meerwaarde heeft voor de pleegkinderen en daar doe je het voor. Mede door deze ervaringen heb ik een beroep met sociale aspecten gekozen en ben ik een supporter voor jongeren met minder kansen.”

Jan-Frans is duidelijk als het om advies richting andere pleegouders gaat: “Blijf dichtbij jezelf! Doe jezelf door omstandigheden niet anders voor dan dat je bent. Geef je grenzen aan en wat ook wel goed is om te benoemen, trek je eigen agenda!”

*Tekst: Gerdien Maljaars
Fotografie: Marlies Goossen*

Perry Mulder

🐦 28-01-1985 👤 Ongehuwd
🏠 Sint Jansteen 📺 BroodjeAapFilm
😊 Baseball, gitaar spelen
❤️ Vader Jan-Frans omschrijft zijn zoon als:
“Een sociaal bewogen creatieveling, soms wat chaotisch. Hij weet waar hij voor staat en gaat passievol te werk. Hij kan moeilijk iets uit handen geven omdat hij kwaliteit wil waarborgen. Met pretogen vervolgt hij: “En ik zie een spiegeling van mijn koppigheid!”.

Jan-Frans Mulder

🐦 18-03-1955 👤 Gehuwd met Ina
🏠 Sint Jansteen 📺 Burgemeester van Hulst, voorzitter Raad van Toezicht Zeeuwse Gronden
😊 Fietsen
❤️ Perry vertelt over vader Jan-Frans: “Een sociaal bewogen man met een zeer brede interesse. Hij laat niet over zichzelf heen lopen en is koppig in discussies.” Vervolgt met een lach: “Hij wil het laatste woord en altijd zijn gelijk halen!”

Marijke Drost

📅 18-07-1954 🧑 Samenwonend
🏠 Terneuzen 📖 Leerkracht basisonderwijs
😊 Koken, lezen, klussen
❤️ Heeft humor, is kritisch, eigenwijs, hulpvaardig, technisch

Lineke Sonnevijlle

📅 14-04-1956 🧑 Samenwonend
🏠 Terneuzen 📖 Leerkracht speciaal basisonderwijs
😊 Tuinieren, sporten, fietsen, kamperen
❤️ Verzorgend, sociaal/meelevend, chaotisch, communicatief

“Pleegkind vinden we eigenlijk maar een rot woord, bij ons komen ze altijd logeren.”

Marijke en Lineke vinden zichzelf ‘al wat oudere mensen’. Ze zijn 60 en 58 jaar. “Soms denken we wel eens, wat vinden ze er nou aan om bij ons op de bank te komen zitten?” Ze zijn al ongeveer 20 jaar crisisleeggezin en sinds vijf jaar ook weekend/vakantiepleeggezin voor Arthur van 14 jaar. Arthur heeft vier jaar bij Marijke en Lineke gewoond. In die periode heeft hij ook nog twee keer tussendoor bij zijn moeder gewoond maar uiteindelijk ging dit toch niet meer. Hij woont nu in een leefgroep in

Brabant maar komt in de vakanties en elke maand één weekend logeren. “Pleegkind vinden we eigenlijk maar een rot woord, bij ons komen ze altijd logeren.”

Marijke en Lineke hebben drie volwassen kinderen, die al het huis uit zijn. Arthur komt ook bij hun eigen zoon Elmer (27 jr.) over de vloer. Ze zien elkaar als broers of misschien ziet Arthur Elmer nog wel meer als een soort vaderfiguur. Arthur begint een echte puber te worden maar hij wil nog steeds blijven komen. Ze zijn per toeval met pleegzorg in aanraking gekomen. Er was op school een kind met problemen in de thuissituatie. Eén van hun eigen kinderen zei: ‘Dan komt ie toch bij ons wonen?’ Zo is het begonnen.

“Pleegzorg vraagt veel van de kinderen en van het gezins-systeem. Het is cruciaal dat de eigen kinderen erachter staan. Ze zijn nu volwassen maar in gesprekken geven ze nu nog steeds aan dat het soms moeilijk was, maar dat ze er ook veel van hebben geleerd. Dan kwam er weer een kindje logeren, je deed zijn koffer open en daar zat dan bijna niets in. Wat in die koffer zat, was zijn hele bezit. Nou, dan zien je eigen kinderen wel dat niet iedereen heeft wat zij als vanzelfsprekend ervaren.”

Na een crisisplaatsing, die enkele weken of maanden kan duren, nemen ze altijd een rustperiode van een half jaar.

Crisisleegzorg betekent ook nazorg. Een kind is niet op eens zo maar weg. Soms is er nog contact met het kind of met de ouders, of met het vervolggezin. Samenwerking met de biologische familie hoort erbij. Het is een totaalpakket.

De samenwerking met de biologische ouders ervaren ze als wisselend. Daar hebben ze hun weg in weten te vinden. “We schrikken niet meer zo snel hoor. We komen altijd voor verrassingen te staan, leuke en minder leuke. Over het algemeen hebben we te maken met hele dankbare ouders. We betrekken ze er ook zo veel mogelijk bij. Dit lukt niet altijd. We hebben ook meegemaakt dat een ouder onze opvoeding veel te streng vond. Of een jongen die één weekend zou komen maar absoluut niet meer terug wilde naar huis. Dat zijn dilemma’s waarbij we ondersteund worden door Juvent. De match tussen de pleegouders en de biologische ouders is net zo belangrijk als de match tussen de pleegouders en het kind. En we maken altijd een fotoboek om mee te geven bij het afscheid. Een herinnering aan de tijd bij ons.”

Crisisleegzorg zien ze als een uitdaging, ook vanuit hun vakgebied. Ze observeren de kinderen, kijken naar de gedragsproblemen. Welke weg kan er worden ingeslagen met een kind en wat is een zinvol en verantwoord vervolgtraject? Ze hanteren de rust-reinheid en regelmaat structuur en ‘s avonds evalueren ze als pleegouders de dag. Ze vinden het belangrijk één lijn te trekken in de opvoeding.

De pleegouders kiezen bewust voor kinderen van de basisschoolleeftijd. Basisschool ‘De Oude Vaart’ (de school waar Marijke werkzaam is) biedt altijd plek aan een kind dat tijdelijk bij hen onderdak vindt. Met deze medewerking zijn ze heel blij. Opeens een kind in huis vraagt ook organisatorisch talent van de opvoeders. Ook vanuit hun omgeving krijgen ze veel support. Als Marijke weer eens met een nieuwe logé naar school kwam, is het vaak genoeg gebeurd dat ze spontaan kleren kreeg aangeboden of andere spullen die het kind kon gebruiken. Ook binnen hun eigen netwerk hebben ze die ervaring.

Het afscheid nemen van een kind vinden ze soms moeilijk maar ze weten dat de plaatsing altijd tijdelijk is. Daar stel je je van te voren op in. “Er staat altijd een opgemaakt bed klaar. Maar het prettige van crisisleegzorg is dat er ook periodes zijn zonder kinderen. Dan hebben we meer tijd voor elkaar, ons gezin en andere dingen dan pleegzorg.”

Tekst: Mirjam de Smet

Fotografie: Marlies Goossen

“Ik kan tijdens mijn werk veel uit mijn eigen ervaringen putten.”

Het moment dat de auto weer weggrijdt, met haar pleegbroers- en zus wel in de auto en zij niet, staat in haar geheugen gegrift. Esmeralda: “Ik ben nog achter de auto aangerend. Ik snapte er helemaal niets van. Van de een op de andere dag werd ik teruggebracht door mijn pleegouders naar mijn biologische ouders. De kinderrechter had het zo bepaald. Ik was zes en de knauw die ik daarmee heb opgelopen is tot op de dag van vandaag nog voelbaar.”

Terug naar het begin. Esmeralda: “Mijn ouders waren beide nog vijftien toen ze mij kregen. In het ziekenhuis ben ik na mijn geboorte direct overgedragen aan pleegouders in Kruispolderhaven, daar heb ik een half jaar gewoond en ben van daaruit naar een pleeggezin in Rilland gegaan. Tot mijn 4de heb ik daar gewoond en ben daarna binnen het netwerk van mijn pleegouders geplaatst (ivm de bejaarde leeftijd van haar pleegouders, red.) Ik ben bij hun zoon en zijn gezin gaan wonen. Ik heb goede herinneringen aan die tijd. Sta er sterk door in het leven. Het heeft me gevormd tot wie ik nu ben. Mijn pleegouders hebben echt een basis voor mij gelegd.”

Op haar zesde kwam daar dus verandering in. Esmeralda: “Mijn ouders waren 21 en dus volwassen. Reden voor de kinderrechter om mij terug te plaatsen bij mijn biologische ouders.” Het bleek de start van een moeizame kindertijd. “Ik denk dat er nu binnen pleegzorg veel meer aandacht is voor de belangen van het kind. Maar ook een kind na zes jaar zomaar zonder begeleiding terugplaatsen bij haar biologische moeder, die geen kans heeft gehad om te hechten, is niet meer van deze tijd. Mijn moeder had echt baat gehad bij opvoedondersteuning. Maar die was er niet. Na mijn terugplaatsing was er geen toezicht. Er was niemand die rekening hield met mijn belangen.

Esmeralda: “Ik was een opstandig kind. Op de basisschool was ik regelmatig het twijfelgeval bij de rapportbesprekingen.” Als haar vader voor langere tijd in detentie raakt en haar moeder wegzakt in een manische-depressie neemt Esmeralda de taak van opvoeder op zich. Esmeralda: “Ik heb op jonge leeftijd geleerd voor mezelf en mijn broertje en zusje te zorgen. Het heeft me gevormd. Eigenschappen als dominant, overheersend en allergisch voor gezag spelen een grote rol. Maar tegelijkertijd ook zorgzaam, betrokken en verantwoordelijk voelen. Ik was een soort poppenmoeder alleen dan met echte baby's.” Die zorgzaamheid zet haar uiteindelijk op het pad van de hulpverlening. Daar gingen nog wat moeilijke jaren op de Mavo aan vooraf. Esmeralda: “Ik was grenzeloos in die periode. Experimenteerde met van alles en nog wat. (drugs, alcohol.) Nu besef ik dat ik depressief was in die tijd. Maar het zorgen voor anderen en mijn optimisme hield me altijd op de been.

Mijn opleidingen richting het hulpverleningsvak hebben mij echt geholpen om de dingen uit mijn jeugd een plek te geven. Ik kan tijdens mijn werk veel uit mijn eigen ervaringen putten. Mijn voelsprietten zijn extra gevoelig. Ik herinner me nog een moment met een meisje die in pleegzorg zat waarin ik met haar met de poppen speelde. Ze keek me plotseling aan en zei: ‘je bent er een van ons’. Zo voelt het ook echt voor mij.”

De band met haar biologische ouders heeft diepe en pijnlijke krassen opgelopen. Nu, zelf moeder van drie kinderen, wordt het contact stapje voor stapje hersteld. Esmeralda: “Als kersverse moeder ga je nadenken over je eigen ouders en hun rol. Ik zal ze nooit hun kleinkinderen ontnemen. Het is nooit te laat om je rol nog op te pakken. Dat zie ik nu.”

De stap naar het pleegouderschap lijkt dan ook klein. Esmeralda: “Ik heb altijd geroepen, later als ik groot ben, dan wordt ik pleegmoeder. Na mijn studie ben ik gestart bij Juvent. Op één van de groepen waar ik werkzaam was kwam ik in aanraking met een jongen. Ik heb hem een tijdje in het weekend opgevangen. Er was echt een klik. “Pleegzorg staat nu even op een lager pitje... Esmeralda: “ Op dit moment ligt de focus echt op mijn drie kinderen maar het pleegouderschap trekt. Het komt wel...”

Tekst: Jeroen Rempt

Fotografie: Ineke Houmes (Fotografien)

Esmeralda Ollebek

- 30-01-1979
- Alleenstaand, 3 kinderen
- Grijpskerke
- IPT-er (JIB Veere)
- Muziek, concerten, leuke dingen doen met mijn kinderen.
- Sociaal, behulpzaam en positief ingesteld

“We runnen een eigen onderneming.”

Ilco Boot

- 📅 16-10-1976 🧑 Getrouwd met Linda
- 🏠 Vliissingen 📁 Gezinshuisouder
- 😊 Heeft niet echt uitgesproken hobby's, houdt van klussen, koken en omgaan met tieners
- ❤️ Vriendelijk, geduldig, consequent en betrouwbaar, staat stabiel in het leven, accuraat, flinke dosis humor

Linda Boot

- 📅 04-05-1977 🧑 Getrouwd met Ilco
- 🏠 Vliissingen 📁 Gezinshuisouder
- 😊 Tuinieren, bakken & koken, werken met tieners
- ❤️ Warm, hartelijk, probeert een goede sfeer te creëren, de mensen voelen zich snel veilig bij haar, en dat alles met een behoorlijk saus humor er overheen

Linda en Ilco Boot wonen in een ruim vrijstaand huis in Vliissingen. Ruimte zat voor henzelf en hun drie kinderen van 12, 9 en 6 jaar oud. Binnenkort komen er nog twee bij, een jongen en een meisje van 15 jaar die nu nog op een behandelgroep van Juvent wonen.

Ze zijn sinds kort gezinshuis geworden via Gezinshuis.com, een constructie die ook voor Juvent nieuw is. Juvent heeft nu drie van deze gezinshuizen. Ilco: “Het is een franchise-constructie. We runnen een eigen onderneming, in samenwerking met Gezinshuis.com en Juvent.”

De nieuwe gezinshuisouders hebben jarenlange ervaring met pleegzorg. Vooral met pubers, daar ligt hun passie. Passie is een woord dat geregeld terugkomt tijdens het gesprek. Bij Linda was het al vroeg aanwezig, de passie, het geraakt zijn door het gebroken leven van een kind. “Niemand is een klier voor zijn plezier”, zegt Linda. Bij Ilco kwam dit gevoel wat later. Linda: “Pleegzorg is een verrijking geweest voor ons gezin. Het is leuk maar ook moeilijk geweest op momenten. Ik heb moeten leren om bereid te zijn door die butsen en beschadigingen van een kind heen te kunnen kijken. Dat probeer ik ook zo aan mijn kinderen uit te leggen. Ik ben zo vaak uitgescholden, daar had ik in het begin echt moeite mee, dan ging ik maar een blokje om. Maar op een gegeven moment wist ik waar het vandaan kwam. Het is uiteindelijk veel erger voor het kind dat scheldt dan dat het voor mij is. Dat inzicht heeft bij mij geholpen.” Ilco: “Ik heb het op een gegeven moment omgedraaid, ik ging me niet ergeren maar ging het als uitdaging zien. Ik probeer ‘ja’ te doen en ‘nee’ te doen. Ja, je bent de moeite waard en nee, zo zijn wij en zo zijn onze manieren.”

Ook voor de eigen kinderen wordt het een behoorlijke verandering hoewel ze wel gewend zijn aan nieuwe kinderen in hun gezin. Ilco en Linda proberen hun eigen kinderen te laten zien dat er ook kinderen zijn met veel pijn in hun leven en daardoor ander gedrag. Als hun kinderen het moeilijk vinden, geven Linda en Ilco hen de ruimte om even hun eigen dingen te doen. Gelukkig hebben ze ook veel plezier met elkaar.

Linda en Ilco hebben gemerkt dat ze elkaar echt aanvullen in de opvoeding. Linda had al een pedagogische opleiding en ervaring in het jeugdwerk. Eerdaags zijn ze een operationeel gezinshuis.

Ze zitten nog in de beginfase, het eigenlijk ‘werk’ moet nog beginnen. Ze vinden het spannend. Hoe zal het gaan met de kinderen, de contacten met de ouders, wat komt

er op ze af? De toekomst zal het uitwijzen. Het voelt als een nieuwe switch in hun leven maar ze hebben er heel veel zin in.

Ilco: “We hopen dat we een verandering kunnen teweegbrengen in het leven van een kind. Het kind achter het beschadigde kind zoeken. We doen het niet om iets te betekenen voor de maatschappij, we willen iets doen voor deze kinderen. We hebben geleerd dat je een lange adem moet hebben; we zijn ondertussen wel een beetje pitbulls geworden want we geven niet zo snel op.”

Of het bij twee kinderen blijft, is nog de vraag. Juvent en de gezinshuisouders vonden een start met twee kinderen een goed begin. Linda: “Er is een extra badkamer gekomen, iedereen heeft een eigen slaapkamer. We kunnen starten!”

Tekst: Mirjam de Smet

Fotografie: Ineke Houmes (Fotografien)

Er worden door Gezinshuis.com strenge eisen gesteld aan het starten van een gezinshuis. Na het bijwonen van een open dag, wordt je verwacht een motivatiebrief te schrijven, er volgen twee gesprekken, er moet een competentietest worden afgelegd, een van de opvoeders moet een pedagogische opleiding hebben gevolgd of bereid zijn er een te gaan volgen. Ze komen kijken naar de woonsituatie, er wordt een risico-inventarisatie gemaakt. Na een evaluatiegesprek wordt besloten of Gezinshuis.com verder wil gaan met de gegadigden. In Juvent werd de samenwerking gevonden als zorgaanbieder. Jaarlijks gaan ze bijscholingsprogramma's volgen. Linda en Ilco vonden het een grondige en professionele aanpak waar ze helemaal achter kunnen staan. De procedure heeft al met al wel een jaar in beslag genomen.

“Spelletje doen dan maar?”

Nathalia (8 jaar) en Mika (6 jaar) rennen naar de gang als ik bij ze aanbel. Ze kabbelen even over wie de deur mag opendoen. Deze competitiedrang zal ik nog veel zien tijdens het gesprek met de meisjes.

Hoewel, gesprek is een groot woord, daar zijn ze veel te wiebelig voor. De dames zitten wat onwennig tegenover me. Ze lijken het spannend te vinden.

Spelletje doen dan maar? Ik heb het nog niet gezegd of Mikaela flitst de woonkamer uit naar boven en komt terug met een kwartetspel. Nathalia en Mikaela gaan tegenover elkaar zitten op de bank met hun voeten naar elkaar toe. De voetzolen van Mikaela zoeken die van Nathalia. Gevonden. De meisjes blijken op deze manier makkelijk een uur lang gezamenlijk fietsbewegingen te kunnen maken. Judo met onze voeten, noemen de meisjes dat. En ondertussen zijn we aan het kwartetten.

Tussendoor vraag ik Nathalia en Mikaela naar hun gezin. Nathalia: “Daarom ben jij toch hier, om ons te interviewen?” Mikaela: “Mag ik van jou, hoe heet je ook al weer? (...) Van de rode kaarten.... wat staat hier?” Nathalia helpt haar zusje met lezen.

Nathalia en Mikaela zijn zusjes en wonen samen met hun halfbroertje Jack bij hun pleegmoeder en Kees. Kees is de aanstaande echtgenoot van pleegmoeder. Nathalia: “Kees noemen we geen papa, maar gewoon Kees want dat zijn we gewend.” Pleegmoeder noemen ze mama. In het weekend wonen ook de vier zoons van Kees in het gezin. Dat is best druk, vinden de meisjes, maar ook wel erg gezellig omdat ze dan altijd iemand hebben om samen mee te spelen. Mikaela: “Het was wel leuk toen we met z’n negenen naar de film gingen, naar Rio2 in de bioscoop in Vlissingen.” Nathalia: “Soms is het ook weleens lastig omdat we niet echt familie zijn van elkaar. Toch Mika? Dan zouden we willen dat papa niet dood was en we gewoon bij hem en mama zouden wonen hè?!” Mikaela: “Ja, maar gelukkig zorgt mama wel heel goed voor ons hoor!” Ze nestelt zich even bij pleegmoeder op schoot en knuffelt haar. Er wordt in het pleeggezin open gesproken over deze moeilijke tijden en moeilijke onderwerpen, maar Nathalia en Mikaela zeggen dat ze het niet leuk vinden om hierover te vertellen.

De meisjes laten me een fotoboek zien met foto’s van hun biologische vader en moeder. Ze staan zelf ook op de foto. Het liefst willen ze me alle foto’s laten zien maar daar ontbreekt de tijd voor. Nathalia vertelt verder: “Eerst hadden we ook de achternaam van onze Braziliaanse mama, toen die van papa en als mama en Kees straks gaan trouwen, ja dan weet ik niet zeker hoe we dan gaan heten. Pleegmoeder geeft ondertussen wat uitleg over de bijzondere familieverbanden en geschiedenis. Hun ‘buikmoeder’ komt uit Brazilië. Nathalia laat me haar oranje jurkje met opdruk zien. Brasil staat erop met de Braziliaanse vlag. Een souvenir van het WK waarin ze met een dubbele nationaliteit heeft gekeken naar de wedstrijd tussen Brazilië en Nederland. Pleegmoeder vervolgt dat de kinderen nu ongeveer 6 jaar bij haar wonen. Toen vader overleed en de biologische moeder niet in staat bleek om voor de meisjes te zorgen, heeft zij de zorg en opvoeding met liefde voortgezet. Inmiddels heeft zij ook de voogdij over de kinderen. Nathalia komt naast me zitten: “En ik ben ook naar een andere school gegaan. Dat komt door alle dingen die ik heb meegemaakt, dat mijn moeder weg is en mijn vader is overleden. Mama heeft uitgelegd dat het een soort zware koffers zijn die in de weg staan in mijn hoofd. Daarom heb ik weleens een ‘bui’. Door therapie moet ik de koffers uitpakken en netjes opbergen, maar daarom vind ik het lastig om op te letten bij rekenen enzo.” Ze is nieuwsgierig en kijkt een paar keer mee over mijn schouder of ik alles wel goed opschrijf. Ik vraag haar hoe we het verhaaltje zullen eindigen. Ze denkt na, maar komt er niet uit. Om beurten pakken ze pleegmoeder even beet om te knuffelen. Plotseling zegt Mikaela: “Ik wil dat het leven goed afloopt.” Ik had geen betere afsluitende quote kunnen bedenken.

Tekst: Mirjam de Smet

Fotografie: Ineke Houmes (Fotografien)

Mikaela alias Mika

- 🐦 10-02-2008 in Minas Gerais (Brazilië)
- 🏠 Oost-Souburg
- 😊 Knuffelen met mijn familie, turnen, paardrijden, knutselen en kleuren
- ♥ Volgens pleegmoeder een alert en vindingrijk dametje met een snel reactievermogen. Ze is humoristisch en kan als eerste lachen om een grap omdat ze de clou zo snel doorheeft. Haalt het ultieme uit het leven en is daarmee een echte levensgenieter.

Nathalia

- 🐦 17-10-2005 in Sao Paulo (Brazilië)
- 🏠 Oost-Souburg
- 😊 Turnen, knutselen, verkleedpartijtjes en buiten spelen met de ripstick
- ♥ Volgens pleegmoeder een temperamentvolle dame die behulpzaam is waar nodig. Ze is zorgzaam van aard. De geschiedenis van Zuid Amerika met z’n dans en muziek doet ze eer aan met haar beweeglijke heupjes. Muziek aan en gaan, prachtig! Verder is ze erg oplettend en kan ze met verrassende vragen uit de hoek komen waar ze een tijdje op heeft zitten broeden.

“We zagen de nood en wilden gewoon iemand helpen.”

Dirk en Monica Poortvliet wonen met hun twee zoons van 7 en 12 jaar in Middelburg. Toen bleek dat het voor Monica medisch onverantwoord zou zijn om nogmaals zwanger te worden, zijn ze zich gaan verdiepen in andere vormen van gezinsuitbreiding.

Enthousiast door de verhalen van familieleden en vrienden over hun ervaringen met pleegzorg maakte Monica een testje op internet. Hieruit bleek dat ze zeer geschikt zouden zijn voor pleegzorg. Monica was overtuigd en nam Dirk mee naar een informatieavond bij Juvent. Dirk vond het een hele stap en had iets langer de tijd nodig, maar na de avond was hij ook om. Dirk: “Ik ben niet zo snel enthousiast van iets. Mijn inslag is nuchter. We zagen de nood en wilden gewoon iemand helpen.”

In het voorjaar '12 zijn ze gestart met de STAP-cursus (training voor aspirant pleegouders, red.). Monica: “Tijdens de STAP-cursus hebben we veel geleerd. Het was een intensief traject, maar een goede voorbereiding om aan de slag te gaan!” Familie Poortvliet heeft best een tijdje moeten wachten op de eerste plaatsing. Er was wel verschillende keren contact geweest over mogelijke plaatsingen, maar die gingen niet door. Zo hadden we de kamer ingericht voor een meisje, maar die plaatsing bleek niet meer nodig. Monica: “Binnen een paar dagen werden we weer gebeld met de vraag of we een jongen van zes op wilden vangen. Dit was begin februari '14, onze eerste crisisplaatsing.” Lachend vervolgt ze: “Toen heb ik de meisjeskamer, maar weer omgetoverd tot een jongenskamer!”

Dirk: “We hebben bewust voor crisisplaatsing gekozen. We wilden dat het een afgebakende periode zou zijn.

De verantwoordelijkheid tot het achttiende levensjaar zie ik eigenlijk (nog) niet zitten. Mijn wens is wel dat het de volgende keer geen doorplaatsing is, maar een terugplaatsing naar huis. Dat is de meest natuurlijke weg voor een kind. Iedereen wist dat onze pleegzoon doorgeplaatst zou worden, maar het definitieve moment om hem te vertellen dat het zover was, voelde alsof we hem verraden hadden.” Monica vervolgt: “Gelukkig hebben we nu nog contact met hem en het pleeggezin waar hij verblijft. Hij is altijd welkom hier om eens te komen spelen. En misschien komt hij in een vakantie nog eens logeren!”

Het is geen vraag of ze verder gaan met het pleegouderschap. Beiden zijn ze ervan overtuigd: “Het is verrijkend voor je leven, maar je moet de drive hebben om veel te investeren want dat is zeker de moeite waard als je de veranderingen ziet.” Zo was hun pleegzoon nog nooit op vakantie geweest. Tijdens een midweekje Center Parcs heeft hij zijn ogen uitgekeken. Hij vond het geweldig! Geamuseerd vertelt Dirk over de eerste nacht in het vakantiehuisje. Zo rond 02:00 uur werd hij wakker van een geluid. Vervreemd van eigen huis en haard wist hij het niet direct te herkennen. Dirk ging op onderzoek uit en trof hun eigen zoon samen met hun pleegzoon aan in de huiskamer. Ze waren van plan om televisie te gaan kijken. Ze waren wakker geworden van een langpootmug en Monica had toch gezegd dat ze een filmpje mochten kijken de volgende ochtend als ze wakker werden?!

Dirk en Monica benadrukken dat het belangrijk is dat je er als gezin achter staat. Hun zoon van zeven was hier duidelijk over. De avond na het afscheid zei hij tegen Dirk: “Pap, nu ga ik me weer vervelen, maar ik wil even twee daagjes rust. Komt er maandag weer een nieuw pleegkind?”

*Tekst: Gerdien Maljaars
Fotografie: Ineke Houmes (Fotografien)*

Dirk Poortvliet

- 📅 05-03-1974 🧑🏠 Gehuwd met Monica
- 🏠 Middelburg 📁 Medewerker logistiek bij Logus
- 😊 Hardlopen
- ❤️ Monica omschrijft Dirk als een vriendelijke, rustige ingetogen man die weet wat hij wil. Lachend voegt ze daar aan toe: “en duidelijk is als de grens is bereikt.”

Monica Poortvliet

- 📅 08-04-1973 🧑🏠 Gehuwd met Dirk
- 🏠 Middelburg 📁 Administratief medewerkster in Zeeuws Veilinghuis
- 😊 Kinderclubwerk, lezen, bezoekerwerk bij ex-asielzoekers
- ❤️ Dirk omschrijft Monica als een geduldige vrouw die sociaal is en zeer goed voor de mensen om haar heen.

“Als je weet dat je het aan kan, moet je het gewoon doen!”

Carla omschrijft zichzelf als een ‘familiemens’.

Ze heeft hart voor haar eigen familie en ziet familie
als het belangrijkste wat er is. Een sterke bloedband
is er al en die kun je gebruiken als basis om te doen
wat je moet doen.

In september 2009 werd Carla oma van een prachtige kleindochter: Sterre. Met regelmaat kwam ze een dagje naar Carla toe. In eerste instantie als verlichting voor de dochter van Carla, maar het is uiteindelijk uitgegroeid tot een pleegzorgplaatsing. Sterre woont nog steeds bij haar oma en dit zal voorlopig ook zo blijven. Het bleef niet bij deze plaatsing. Deanté, de oudste kleinzoon van Carla en de halfbroer van Sterre, heeft ook bij oma gewoond. Na een half jaar is hij doorgeplaatst naar een instelling omdat Deanté meer zorg nodig had die in een thuissituatie niet te bieden is. Carla kijkt voldaan en dankbaar terug op het moment dat hij eindelijk de zorg, ondersteuning en begeleiding kreeg die hij nodig had. Regelmatig komt Deanté een paar dagen langs bij oma. Carla: “Ze zien mijn huis als thuis. Dat vind ik de bevestiging om door te gaan met waar ik mee bezig ben!”

Nog een derde kleinkind heeft bij oma gewoond. Dit was ter overbrugging tussen twee pleeggezinnen in. Hij komt nog weleens een middagje spelen wanneer hij bij z’n moeder is. Carla: “Hij woont nu in een fantastisch pleeggezin! Ik ben blij dat hij goed terecht is gekomen! Ik zie nu tenminste een vrolijk jongetje met lachende ogen.”

Carla is één van de netwerkpleeggrootouders die het pleegzorgbestand van Juvent rijk is. Carla ervaart een grote steun aan de hulp die Juvent biedt. Wanneer Carla pleegzorg op een lokale markt zou moeten promoten zou ze iedereen dezelfde boodschap op het hart willen drukken: “Help mee om kinderen een veilige thuishaven te bieden in een gezin want dat is zo belangrijk!” Daarnaast realiseert Carla zich dat je jezelf goed moet laten informeren wat het pleegouderschap inhoudt. De kinderen gaan niet voor niets het huis uit. Het rugzakje wat ze bij zich hebben kan zwaar zijn, maar je krijgt er zoveel voor terug! Carla: “De buitenwereld bemoeit zich er soms mee alsof die het allemaal zo goed weten.” Iets feller vervolgt ze: “Hier moet je boven kunnen staan. Laat jezelf er niet door belemmeren om je hart te volgen! Als je weet dat je het aan kan, moet je het gewoon doen!”

Tekst: Gerdien Maljaars

Fotografie: Ineke Houmes (Fotografien)

Carla de Jong

🏠 17-02-1955 Middelburg
👤 Gescheiden
📅 Fulltime netwerkpleeggrootmoeder
🌿 Tuinieren, lezen, het huis gezellig maken
💖 Lachend: “Met zo’n geboortedatum laat ik me de wet niet voorschrijven natuurlijk! Niks moet, voor moeten ben ik allergisch. Ik ben rustig qua aard, maar mijn handen staan niet stil. Ik ben altijd bezig!”

Mariëlle Visch

- 📅 17-06-1973 👤 Weduwe, 3 thuis-wonende kinderen
- 🏠 Heinkenszand 📁 Supportwerker bij Arduin, ze draait nu geen nachtdiensten meer maar werkt overdag. Daar is ze heel blij mee.
- 😊 Glazen sieraden maken en leuke dingen met het gezin doen
- ❤️ Fleur over haar moeder: "Mama is een sterke vrouw."

Fleur Visch

- 📅 06-09-1999 👤 Sinds een half jaar 'heeft ze het met Rick'
- 🏠 Heinkenszand 📁 VMBO, Fleur wil actrice worden of fotograaf
- ❤️ Mariëlle over haar dochter: Fleur is een heerlijke sprankelende spring in het veld, die soms erg impulsief kan zijn. Alles aan Fleur is puur, haar vrolijkheid maar ook boosheid en verdriet.

"Ik heb de tijd gekregen om alles op een rijtje te zetten en mijn leven weer op de rails te krijgen."

Fleur (15 jaar) en haar moeder Mariëlle zitten naast elkaar op de bank. Ze houden elkaars hand af en toe vast. Dat kan nu weer. Er is een periode geweest dat de relatie tussen moeder en dochter minder goed was. Nadat ze dit hadden vastgesteld, besloten ze samen dat er iets moest gebeuren aan de gespannen thuissituatie die in huis was ontstaan: Fleur ging een half jaar in een netwerk pleeggezin wonen.

Na het overlijden van de vaders des huizes stortte de wereld van Mariëlle en haar drie dochters in. Hij had elf maanden gestreden tegen kanker. Fleur weet nog precies hoe het ging en wat ze toen aanhad. Fleur was niet alleen verdrietig maar ook heel boos op wat er was gebeurd. Mariëlle: "Toen de ziekte werd vastgesteld, werd ook meteen duidelijk hoe ernstig het was. De aarde verdween onder mijn voeten. We zijn altijd heel open geweest tegen de kinderen en de omgeving. Na het overlijden van Eddy was ik een aantal maanden thuis. Daarna kon ik het niet meer opbrengen om slaapdiensten te draaien en is er passend werk voor me gezocht. Iedereen was verdrietig, Fleur was boos en ik zat niet goed in mijn vel. Mijn hele leven stond op zijn kop en hier in huis liep de spanning tussen Fleur en mij elke dag hoger op. Ik kon het niet meer aan, er waren veel ruzies."

Mariëlle klopte aan bij een gezin uit het dorp met de vraag of ze een half jaar voor Fleur konden zorgen, als adempauze voor het hele gezin. Iedereen had behoefte aan meer rust en ruimte. Fleur stemde er zelf mee in. Fleur: 'Ik vond het vanaf het begin gezellig bij dit pleeggezin. Het was vertrouwd, ik kende ze al, ik had een eigen kamer, he-le-maal roze, precies mijn stijl. Ik werd gelijk opgenomen in het gezin en mijn pleegmoeder vond het wel leuk dat ze eindelijk een dochter in huis had."

Mariëlle en Fleur maakten samen met het pleeggezin duidelijke afspraken over wanneer Fleur thuis zou langskomen en af en toe zou mee-eten. Ook ging Fleur na verloop van tijd weer af en toe een weekend thuis logeren. Fleur: "Dit werkte voor mij ook makkelijker. Ik heb ADHD en autisme en ik vind het prettig als er duidelijke afspraken zijn."

Hoe vond Fleur het dat juist zij naar een pleeggezin ging en niet een van haar zussen? Fleur: "Voor mij was het ook wel rustig. Ik had al begeleiding van Ithaka en de begeleider vroeg me hoe het zou zijn als ik een time-out zou nemen. Dat vond ik wel een goed idee. Toen kwam zij met het voorstel van een tijdelijk pleeggezin."

Mariëlle: "We hebben wel heel duidelijk tegen elkaar gezegd waarom dit nodig was. Ik wilde niet dat Fleur het idee had dat ik haar wegdeed. Ik deed haar natuurlijk niet weg maar Fleur en ik hadden de meeste moeite met elkaar."

Sinds 6 juli woont Fleur weer thuis. Fleur: "Lekker bij mams en bij mijn zussen." Ze ziet het pleeggezin nog geregeld en gaat er af en toe eten. Het gaat nu weer een stuk beter thuis, zeggen zowel Mariëlle als Fleur hoewel Fleur soms nog wel heel hard moet huilen. School is nog een struikelblok. Fleur wordt af en toe gepest, zegt ze. Ze heeft alles open en eerlijk verteld tegen haar vrienden en vriendinnen van school, ook dat ze een tijdje in een pleeggezin ging wonen. Fleur vond het niet zo moeilijk om dit te vertellen.

Mariëlle: "Ik heb de tijd gekregen om alles op een rijtje te zetten en mijn leven weer op de rails te krijgen. Ik wil iedereen aanraden om op tijd aan de bel te trekken als je hulp nodig hebt. Wees niet trots en wacht niet tot het te laat is. Als dit pleeggezin er niet was geweest en wij langer hadden moeten wachten, was de spanning misschien te hoog opgelopen en zou het een crisis zijn geworden. Ik ben heel erg op mijn gevoel afgestaan en in ons geval kwamen precies op tijd de juiste mensen op ons pad."

Tekst: Mirjam de Smet
Fotografie: Marlies Goossen

“Stimuleren, niet overvragen en de ruimte geven om te kunnen **ontwikkelen in een eigen tempo.**”

Edward de Kubber

🐦 28-05-1964 🧑 Gehuwd met Finy
🏠 Middelburg 📁 Accountant
😊 Sport en muziek, lekker naar ons vakantie-
huisje in Wolphaartsdijk, klussen in huis
❤️ Sociaal, grappig, soms streng maar wel
rechtvaardig (soms haha)

Finy de Kubber

🐦 17-02-1965 🧑 Gehuwd met Edward
🏠 Middelburg 📁 Huisvrouw
😊 Dieren en tuinieren, lekker naar ons vakantie-
huisje in Wolphaartsdijk, klussen in huis
❤️ Zorgzaam, sociaal, (soms) lief, waar nodig
duidelijk en direct

Edward en Finy de Kubber konden in eerste instantie geen

kinderen krijgen en waren gestart met een adoptieprocedure.

Uiteindelijk zijn zij toch ‘gewoon’ vader en moeder geworden

van een dochter en drie jaar later van een zoon. Inmiddels

zijn zij opa en oma van een kleinzoon en is het tweede klein-

kind op komst.

De wens om ook voor niet-eigen kinderen te zorgen bleef bestaan. Al in 1995 hebben zij de STAP cursus (de cursus die Juvent biedt aan aspirant-pleegouders, red) gedaan. In 1998 werden zij gevraagd om Mo op te vangen, het zoontje van de zus van een vriendin. Hij zou in eerste instantie voor een jaar blijven maar het is uiteindelijk 3,5 jaar geworden. Vanaf dat moment zijn zij besmet geraakt met het pleegzorgvirus... Cassandra kwam er voor een periode wonen, Maaikel, Diamo, Melchior, Jay, Papito. Edward en Finy vinden het nu allemaal makkelijker omdat ze steeds meer ervaring krijgen en de eigen kinderen groot zijn geworden.

Pleegzorg moeilijk? Edward: “Eigenlijk moeten we heel eerlijk zeggen dat we het niet heel moeilijk vinden. De kinderen hebben allemaal hun eigen problematiek. De kunst is om hier op de juiste manier mee om te gaan en vooral niet te veel verwachtingen te hebben. Stimuleren, niet overvragen en pleegkinderen de ruimte geven om zich te kunnen ontwikkelen in hun eigen tempo. Soms gaat het ineens snel, soms staan ze stil, maar uiteindelijk gaan ze vooruit. Lastig, maar ook juist heel leuk om te zien.”

Organisatorisch vraagt het soms de nodige afstemming. Afspraken met school, zorgverleners, artsen, enzovoort, en dat keer drie. Het moet allemaal wel worden geregeld en goed op elkaar aansluiten en ‘s avonds moet er ook weer op tijd eten op tafel staan. Met de nodige planning en een goede agenda lukt dat. “En soms ben je blij als je ‘s avonds in je bed ligt’, lacht Finy.”

Edward en Finy zijn begonnen als pleeggezin maar zijn nu ‘behandelgezin’ (zie kader) met drie pleegkinderen. Tot ongeveer twee jaar geleden hadden Edward en Finy één plaatsing. Hun pleegkind had een vriendje dat op een behandelgroep van Juvent woonde. Bij het terugbrengen van dit vriendje naar de behandelgroep werd Finy geraakt door een jongen die daar woonde. Een behandelgezin krijgt extra begeleiding en heeft extra financieringsmogelijkheden. Dit maakte het mogelijk dat deze jongen geplaatst kon worden in hun behandelgezin. En dit riedeltje herhaalde zich nog een keer. De jongen had een vriend, hij kwam regelmatig in het gezin, en weer werden Finy en Edward

geraakt. Een jaar geleden kwam ook deze jongen bij het gezin wonen.

Finy: “De problematiek van de kinderen die in een behandelgezin verblijven, is vaak groter dan in een pleeggezin, maar de ondersteuning vanuit Juvent is ook veel intensiever. Dingen kunnen sneller en makkelijker geregeld worden (bijvoorbeeld psychomotorische therapie of speltherapie). Verder is intervisie een leuk onderdeel van het behandelgezin. We hebben vaker periodiek overleg met de orthopedagoog en de pleegzorgbegeleider en de gesprekken zijn inhoudelijker. In het verleden stonden we als pleeggezin veel alleen voor belangrijke zaken. Nu doe je het samen. Door deze aanpak kom je verder met de kinderen.”

*Tekst: Mirjam de Smet en Jannie van Sparrentak
Fotografie: Ineke Houmes (Fotografien)*

Een behandelgezin van Juvent is bedoeld voor kinderen tussen de 6 en 18 jaar met een licht verstandelijke beperking waarbij de problemen dusdanig zijn dat een kind moeilijk kan functioneren in een regulier (pleeg) gezin en wonen op een behandellocatie van Juvent niet de voorkeur heeft. Deze kinderen hebben behandeling nodig en hebben er baat bij dat dit binnen een vervangende gezinssituatie kan plaatsvinden.

De opvoedouders, die een behandelgezin vormen, maken deel uit van het behandelteam waar steeds wordt gekeken naar de doelen waaraan in het gezin gewerkt gaat worden en welke externe behandeling en ondersteuning eventueel noodzakelijk is. Door deze intensieve samenwerking wordt gewerkt aan het verminderen en/of hanteerbaar maken van de problematiek van het kind dat in het behandelgezin woont. De woonsituatie waarin de jeugdige verblijft, is daarmee de behandelplaats van het kind geworden. Binnen Juvent is er op dit moment plaats voor 15 behandelgezinnen

“Je krijgt niet alleen een kind te verzorgen, je krijgt met de hele familie te maken.”

What you see is what you get. Voor mij zit een pleegvader die rustig en duidelijk zijn mening geeft.

Martin is heeeeel lang geleden naar Canada vertrokken om ijshockey te gaan spelen, hij ging sociale pedagogie studeren, stage lopen in een Browndale-house, is teruggekomen naar Nederland en is gaan werken bij verschillende jeugdhulpverleningsinstanties.

De eerste plaatsing zal zo rond 1980 zijn geweest, Fredje, een jongen van een woongroep waar hij toen werkte. Danny heeft ook bij hem gewoond, Ricardo, Patrick, Clyde en nog niet zo lang geleden is Jeffrey vertrokken. Had tien jaar bij hem gewoond. De ene plaatsing duurde wat langer dan de andere en met de meesten jongens (sommigen inmiddels volwassen mannen) heeft hij nog contact. Soms loopt het ook wel eens spaak tussen hem en een jongere; dan komt de jongen in een verkeerd circuit terecht en dan blijkt de plaatsing na enkele jaren toch niet houdbaar.

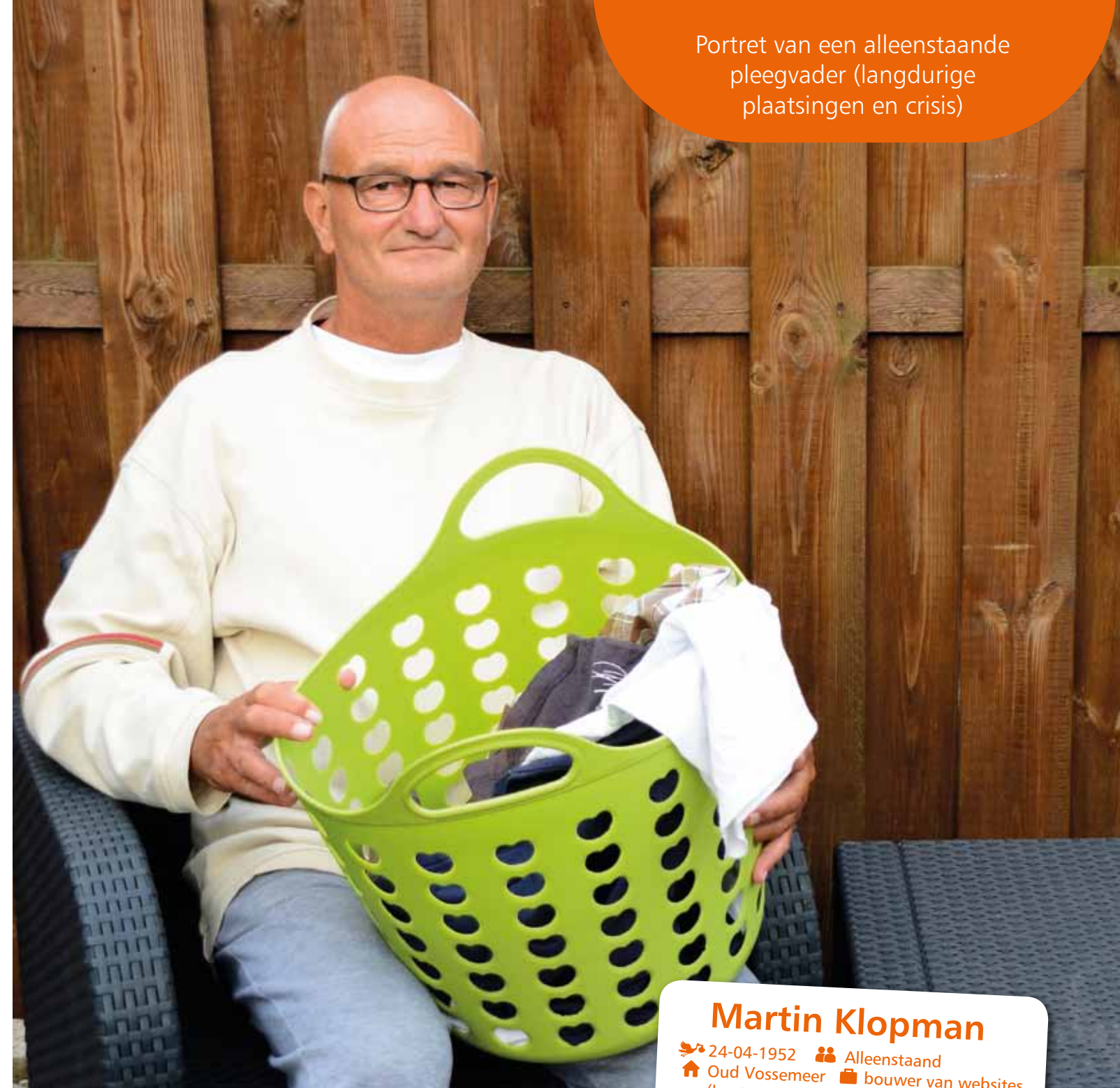
Martin is gevormd in de periode dat hij net begon in het jeugdwerk. Martin: “Er liggen littekens bij die kinderen. De roots van een kind is het allerbelangrijkste. Bij wie horen ze thuis? Als je hele nare dingen hebt meegemaakt, krijg je vaak emotioneel gestoord gedrag. Het hele zaakje moet worden omgedraaid. Emotie is iets dat aan je kleeft, dat is een cel die steeds groter wordt. Ik heb altijd veel gesprekken

gevoerd met de pleegkinderen en ik gebruik mijn eigen emotie. Je neemt altijd jezelf mee. Het moet je raken. Als het je niet raakt, hoef je er niet aan te beginnen. Niet straffen, wel grenzen aangeven, maar die grenzen zijn rekbaar bij mij hoor.”

Volgens Martin is geen enkele plaatsing hetzelfde of voorstelbaar. Martin: “Je weet nooit wat je binnenkrijgt. Het loopt altijd weer anders. Dat is leuk om mee te maken, dat is spannend maar ook heel moeilijk. Je moet altijd groeien in een proces. Je doet pleegzorg er niet even bij, je moet er rekening mee houden dat je ook wat opgeeft. En, je krijgt niet alleen een kind te verzorgen, je krijgt met de hele familie te maken. En zeker, ik vind het elke keer ook voor mezelf weer een uitdaging.”

Silas (15 jaar) komt naar beneden om zich voor te stellen. Hij houdt niet meer op met praten als hij begint over zijn aanstaande vakantie in Zuid-Frankrijk en Monaco. Silas woont sinds juli 2009 bij Martin met een onderbreking van een jaar toen hij weer bij zijn moeder woonde. Besloten is dat hij verder bij Martin mag opgroeien. Silas: “Martin de verschrikkelijke, schrijf dat maar op!” Om eraan toe te voegen dat hij het heel erg naar zijn zin heeft op dit moment.

Martin wordt een jaartje ouder. Bomen klimmen en voetballen, dat gaat allemaal wat minder gemakkelijk. Hij staat open voor nieuwe tijdelijke plaatsingen, maar die moeten geen tien jaar meer duren. Op dit moment logeert Duncan bij Martin en Silas. Juvent vroeg of er plaats was voor de zomerperiode. Zo’n zes weken. Dan kon zijn moeder even op adem komen. Inmiddels blijkt dat Duncan ook voor langere tijd bij Martin blijft.

Portret van een alleenstaande pleegvader (langdurige plaatsingen en crisis)

Martin Klopman

🐦 24-04-1952 🧑 Alleenstaand
🏠 Oud Vossemeer 📁 bouwer van websites
(kantoor aan huis)
😊 koken, tuinieren
❤️ zorgzaam, concreet, eerlijk is eerlijk, geen geheimen (ik vertel gewoon wat ik ervan vind). Vindt humor belangrijk in het leven.

Martin gaat al heel lang mee in pleegzorg. Martin bedaad en nuchter: “vroeger was er minder bureaucratie, er is veel veranderd, het is veel gehaaster, soms lijkt het wel commercie. En toch, weet je, ik kan niet zonder pleegzorg. Het is de rode draad in mijn leven. Ik ben een verlengstuk van de hulpverlening maar ik wil wel serieus worden genomen.”

Tekst: Mirjam de Smet
Fotografie: Marlies Goossen

“De focus op het netwerk zal de komende jaren alleen maar toenemen.”

Hein Abbing is sinds 2005 bestuurder bij Juvent, Jeugd & Opvoedhulp Zeeland. Maar pleegzorg kruiste al eerder zijn pad. Hein: “Eind jaren tachtig kwam ik voor het eerst in aanraking met pleegzorg. Je had toen nog centrales voor pleegzorg. Zij regel- den de werving en selectie van nieuwe pleegouders. Algemeen maatschappelijk werkers voerden destijds uit. Zij hadden elk hun eigen plukje pleeggezinnen en deden dat erbij. Voor een stukje gaan we straks terug naar deze opzet. De generalist aan de voor- kant bij de gemeenten. Het zijn golfbewegingen, maar gelukkig wel met vooruitgang.

Natuurlijk gingen er toen wel dingen mis. Maar de enorme protocollisering die daarop volgde heeft ook niet geholpen. Iedereen weet dat je met je handen van kinderen af moet blijven. Je moet alleen zorgen dat je als samenleving niet in een kramp schiet als het een keer wel gebeurt. Norma- liseren. Met de komst van de pleegzorgbegeleider in de jaren negentig hebben we de kennis en kunde binnen deze tak van jeugdzorg in een functie gegoten. Het plaatsen en begeleiden van een kind dat ‘even’ geen (t)huis meer heeft vraagt nu eenmaal om professionele begeleiding. Hetzelfde geldt voor de werving en ondersteuning van de pleegouders die het kind willen opvangen. Maar ook buiten pleegzorg is de kennis en kunde van de pleegzorgbegeleider zeer waar- devol en bruikbaar.

Ik hoop in ieder geval dat we de komende tijd de ruimte krijgen om lerend van de geschiedenis nieuwe wegen te kunnen ontdekken. Als de mentaliteit die ik detecteer bij onze pleegouders gemeengoed wordt dan zijn we al een eind in de goede richting. Deze mensen stellen namelijk echt hun hart en huis open voor Zeeuwse kinderen en jongeren die om wat voor reden dan ook buiten de boot dreigen te vallen. De band en het netwerk op kleine schaal is belangrijk. De focus op dat netwerk zal de komende jaren alleen maar toenemen. Dat past ook bij de filosofie van Juvent: ‘Opgroeien doe je thuis’. Als dat om wat voor een reden dan ook niet lukt dan het liefst in een gezin. Dat kan pleegzorg zijn maar ook een gezinshuis. Er zullen altijd jongeren zijn die door hun problematiek een uitzondering hierop vormen. Dat vraagt om maatwerk. Variaties in op- groeien kunnen bieden, daar is het ons om te doen.

Het is voor Juvent de uitdaging om de zorg zo dichtbij mogelijk te organiseren binnen het netwerk van het kind. Op zoek gaan naar de mogelijkheden en soms ook minder

hoge eisen stellen. Moet het bijvoorbeeld een harde eis zijn dat elk (pleeg)kind een eigen kamer heeft? Maar ook wanneer is er zorg nodig en wanneer niet? Als een kind een keer per kwartaal naar opa en oma gaat om te logeren is dat normaal, toch? Het schuift op naar alle vakanties en twee weekenden per maand... Is er dan sprake van pleeg- zorg? Je moet elkaar daar niet op vastpinnen. Als er geen ondersteuningsvraag is vanuit de grootouders en het gezin wordt ermee ontlast waardoor het goed functioneert? Prima! Maar vindt oma het moeilijk? Accepteer dan dat er een hulpvraag is en handel er dan naar.

Met het bestand aan pleegouders willen we voor ieder kind een passende plek voorzien. De een gedijt bijvoorbeeld goed op het platteland de ander is beter af in de stad. Om die diversiteit te bewaren zullen en moeten we nieuwe pleegouders blijven werven. Het blijkt, tot op de dag van vandaag, geen makkelijke opgave terwijl het aantal kinderen dat gebruik maakt van pleegzorg in Zeeland nog steeds toeneemt.

De valkuil van weleer, de versnippering van jeugdzorg, is er een die we moeten zien te voorkomen. We moeten zorgen dat we de goede dingen uit het verleden behouden en meenemen. Dat is de uitdaging die nu voor ons ligt. Juvent wil daar lokaal en provinciaal haar steentje aan bijdragen. Meehelpen met opbouwen van netwerken, er deel van uitmaken. Het vraagt in ieder geval om een omslag in de maatschappij. Her en der zie ik al goede initiatieven. Een onderstroom komt op gang. We moeten (weer) gaan zorgen voor elkaar!

Tekst: Jeroen Rempt

Fotografie: Ineke Houmes (Fotografien)

Hein Abbing

📅 30-11-1952 🧑‍🤝‍🧑 Gehuwd met Ingrid
🏠 Udenhout 📁 Bestuurder Juvent
😊 Aquarelleren, wandelen en tennis
❤️ Humor, betrokken en relativeringsvermogen

